

Đề bài

*Từ làng quê xa,
lần đầu em
được đi thăm
thành phố.
Hãy kể lại.*

Bài làm

Anh trai tôi và tôi tình cờ cùng được nghỉ hè một đợt. Anh rủ tôi:

– Nay, có lẽ anh em mình ngày mai xuôi thăm Hà Nội một chuyến chứ nhỉ.

– Ôi! Thế thì hay quá! Nếu không, bao giờ em mới được tận mắt, tận tai làm quen với Thủ đô – Thành phố rồng bay?

Quả thật, từ bé đến giờ, tôi mới chỉ ngắm Hà Nội qua tranh ảnh, đọc trong sách báo và xem trên tivi. Tiếng rằng Việt Trì cũng là thành phố công nghiệp, nhưng sao so sánh được với thành phố Hà Nội Thủ đô ngàn năm văn hiến. Hơn nữa, nhà tôi ở mãi trong xóm xa, xung quanh chỉ toàn đồi đất đỏ, đá ong với sắn, với cọ. Mênh mông, vắng lặng. Bởi vậy, từ lâu tôi đã ước ao một lần thăm cảnh Thăng Long.

Anh tôi quyết định đi bằng xe máy cho chủ động. Chúng tôi dậy sớm, ăn sáng qua loa, dong xe ra công, nổ máy, lên đường. Bỏ lại cầu Việt Trì, lướt qua thị xã Vĩnh Yên, và các thị trấn Hương Canh, Phúc Yên, xe chúng tôi đã vào đến phạm vi thành phố. Vừa chớm lên đường bắc Thăng Long – Nội Bài, đã thấy trang trọng lời mời chào trên biển quảng cáo lớn:

Hà Nội kính chào quý khách!

Ngồi nhấp nhòm đằng sau, tôi hỏi:

– Anh đã lên lịch trình đi thăm những đâu chưa?

– Tùy chú mày thôi! Thích đến đâu, anh đưa tới đó, vì ba năm là sinh viên Đại học Thủy Lợi, anh còn lạ chi!

Hà Nội băm sáu phố phường

Hàng Vải, Hàng Đường, Hàng Muối trắng tinh...

Anh tôi cất giọng ngâm nga.

– Vậy thì trước tiên, ta đến thăm Lăng Bác, sau đó qua Hồ Gươm, rồi thăm Văn Miếu, công viên Lê Nin, rồi lên chơi chợ Đồng Xuân, rẽ qua đường Thanh Niên, bơi thuyền Hồ Tây, rồi lên công viên nước ở Nhật Tân, vòng sang chợ Bưởi, rồi, rồi... còn đi đâu nữa nhỉ, anh nhỉ?

– Đúng là lòng tham không đáy! Có đi bằng ô tô chất lượng cao cũng chẳng thăm hết ngần ấy nơi trong nửa ngày. Thôi thế này: Anh em mình cứ đi theo “Kế hoạch vĩ đại” của em. Đói ăn, khát uống, mệt nghỉ, khỏe đi, được đến đâu thì hay đến đấy. Bốn giờ chiều là phải về. Tháng sau, có dịp, ta lại thăm tiếp. Đồng ý chưa?

Hai anh em vừa bàn dứt thì những vuông cỏ xanh rì, thẳng tắp của quảng trường Ba Đình đã trải trước đầu xe. Chúng tôi nhập vào hàng người đợi vào lăng viếng Bác. Toàn cảnh khu quảng trường, lăng, nhà Bác, bảo tàng Hồ Chí Minh thật đẹp đẽ và trang nghiêm, vừa hiện đại vừa cổ kính, giản dị và rất Việt Nam. Hai hàng tre trên lăng mờ trong sương sớm. Cờ đỏ sao vàng lồng lộng bay trên đỉnh cột cao. Hai chú cảnh vệ bông súng, lưỡi lê

tuốt trần, đứng im phất hai bên cửa lãng. Nói theo người đi trước, anh em tôi nhẹ bước lên bậc, vào phòng Bác nghỉ. Bồi hồi, rung rung trong lòng. Tôi cố nhìn kỹ, cố thu lấy hình ảnh Người... “Mặt trời trong lãng rất đỏ...”. Tôi chợt nhớ mấy câu thơ thật hay của Viễn Phương:

Bác nằm trong lãng giấc ngủ bình yên.

Như một vầng trăng, sáng trong, dịu hiền.

Ngôi nhà sàn của Bác: “... Khi trăng lên có dáng con tàu” (Chế Lan Viên), dựng giữa vườn cây, hoa lá xanh tươi, hương mộc, hương nhài thoang thoang. Sau bức màn bằng nan mai sơn xanh là căn phòng ngủ của vị Chủ tịch nước. Thật đơn sơ đến không ngờ: Chiếc gối nhỏ, chiếc đồng hồ báo thức cũ kỹ, cái quạt lá cọ... Dưới ao, đàn cá rô phi đớp nước đôi ăn. Chúng tôi đi như đi giữa quê nhà, trong vườn của ông nội muôn vàn kính yêu.

Đành phải thăm bảo tàng Hồ Chí Minh, chùa Một Cột vào dịp khác vậy. Anh em tôi phóng ra Hồ Gươm. Đường phố vòng quanh hồ nườm nượp người xe. Cầu Thê Húc cong cong như một chiếc lược hồng, ngày đêm chải mái tóc xuống hồ xanh lục thủy.

Đền Ngọc Sơn tọa lạc trên đảo Ngọc, giữa um tùm cây lá. “Tháp Bút viết thơ lên trời cao”. Tháp rùa rêu phong. Hàng liễu thướt tha buông trên mặt nước lấp lánh nắng trưa. Không có duyên gặp được cụ rùa nào nổi lên hóng gió, chúng tôi đành chiêm ngưỡng bộ hài cốt cụ rùa trong đền. Đứng ở Trấn Ba đình (đình chắn gió), nhìn sang bờ bên kia: Tòa nhà Ủy ban Nhân dân thành phố, nhà bưu điện mới cao tầng vươn lên trong nắng hè chói chang.

Ném cốc kem bốn mùa ngọt ngào, rồi thưởng thức bát phở Thìn đặc sản quà bình dân Hà Nội, nổi tiếng từ thời Vũ Bằng, Thạch Lam, Nguyễn Tuân xong, đã hai giờ chiều, chúng tôi chỉ còn thời gian lên bơi thuyền trên Hồ Tây độ một tiếng đồng hồ.

So với hồ Hoàn Kiếm xinh đẹp duyên dáng như một lãng hoa giữa lòng Thủ đô thì Hồ Tây bát ngát hơn nhiều. Mênh mông sóng nước, mênh mông nắng gió. Hai anh em, một con thuyền nhỏ, bơi dọc, bơi ngang, mệt mõi tan dần... Không nghe tiếng giã giấy làng Yên Thái. Tiếng gõ mái chèo đuổi cá cũng không nghe... Chỉ lẩn tẩn, rì rào tiếng sóng. Quán Trấn Vũ, anh em tôi cũng chưa kịp thăm pho tượng đồng đen. Phủ Tây Hồ, cũng chưa kịp ghé để ăn bát bún ốc thơm cay nức tiếng.

Chèo rảo vào bờ, trả thuyền, lên xe, ngược Bắc, về quê. Thế là đã hết một ngày thăm cảnh Thủ Đô. Anh tôi cười hỏi:

– Thế nào? Kế hoạch thực hiện được bao nhiêu phần trăm? Liệu còn phải bao buổi vu vi nữa hờ chú mình?

– Bao nhiêu thì bao! Càng nhiều lại càng ít!

Tôi cười, tếu táo trả lời anh và trong đầu đã phác sẵn kế hoạch lần thứ hai về thăm Hà Nội.